
Chơn Ngôn
Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên

Người tu của Vô Vi nó câm mồm hít thở
vậy mà nó nói ra là nó nói chơn lý, không có nói bậy,
nói với tất cả thiện tâm từ tâm của chính nó,
muốn cho người khác sớm thức tâm đó là Chơn Ngôn Từ Thiện

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên
06-12-1983 Montreal

Ăn cơm Trời không nói chuyện thị phi,

ăn cơm Trời ta phải nói chuyện chơn lý minh triết

Bất khả bất tín mà bất khả tận tín

Bỏ công bỏ của ra để đi học đạo,
chứ không phải dạy đạo,
Chẳng có một ai có quyền dạy đạo tại thế

Bỏ Phật thì thành ma,
tưởng Phật thì thành Phật,
tưởng Cha thì về với Cha

Bước vào cảnh tình yêu tạm bợ,
Sống như tu khổ như tù,
Nói năng như lãnh tụ,
Tới già mới biết mình ngu

Cái đạo đi theo là cái đạo lạc hậu, tự thức tự đi mới là văn minh

Cái hồn không ý là cái hồn ma,
cái hồn có trí ý là Thánh Tiên Phật

Cái nạn tới tìm tôi, chứ tôi đâu có tìm được cái nạn

Cái nhân tốt thì cái quả tốt

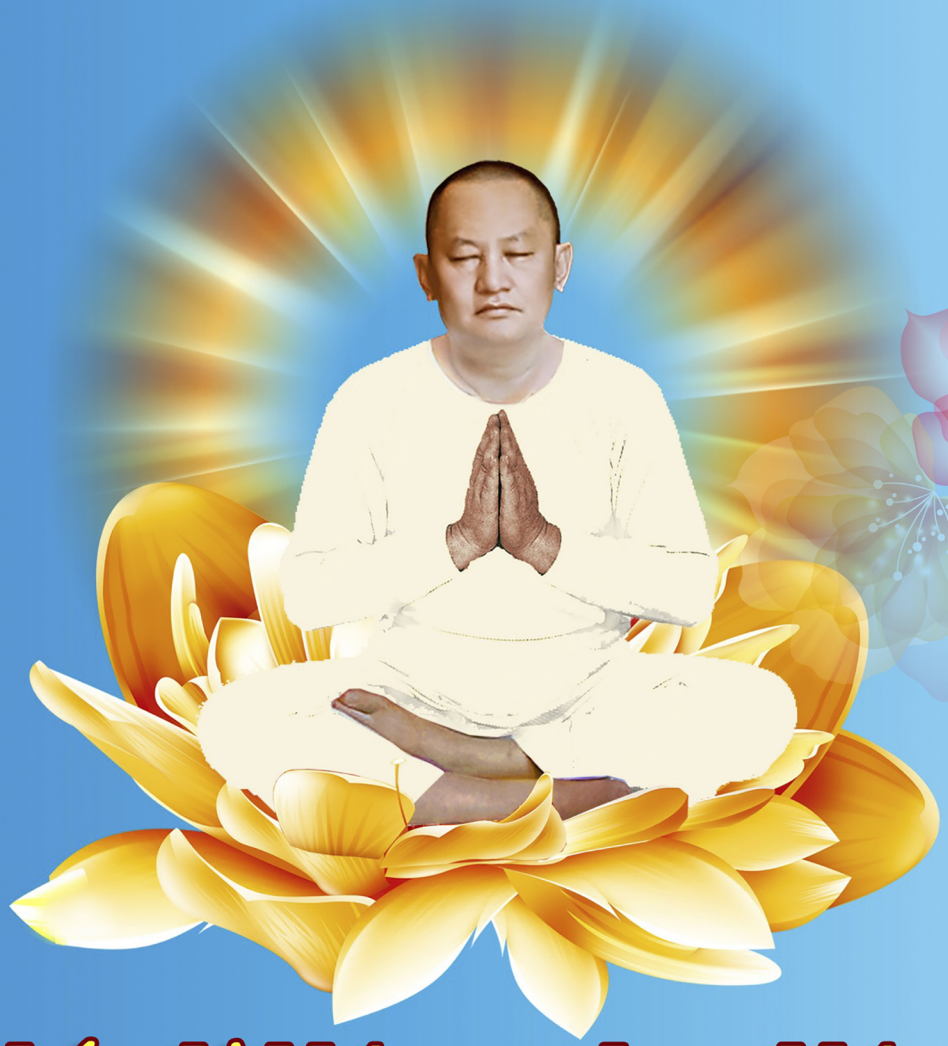
Cái ý mình nghĩ xấu cho một người nào
là mình bị đọa liền

Chơn tu là gạt bỏ tất cả những sự tranh chấp

Chúng ta tu để đi, không phải tu để ở

Có điển mới về Trời, có sự thanh cao mới thức giác

Cọng cỏ nó cũng là bạn đạo của mình

Đã có pháp thì không sợ đụng không sợ nếm
và ý chí sẽ được tiến ở tương lai,
Giữ pháp thì không bị lường gạt,
nếu bỏ pháp dễ bị trôi dạt.

Đời đạo song tu
lấy người làm rừng, lấy động làm tịnh

Đồng thanh tương ứng,
đồng khí tương cầu

ĐỨC NHẪN NHỤC CÀNG CAO THÌ QUỶ THẦN CÀNG SỢ

Dùng điển mới rước hồn được, mà dụng lý là chôn hồn

Đúng duyên đúng lúc
đúng trình độ,
các bạn mới nhập học

Đường đi của Vô Vi thấy nó ngắn gọn,
thấy nó tắt nhưng một kỳ công mới thành đạt

Dứt được phàm tâm thì đạo tâm nó mới phát triển

Gạt người là gạt mình

Hành khổ trước rồi nó mới nhàn hạ sau

HỒI TRƯỚC MÌNH HAM LÀ MÌNH THU, BÂY GIỜ MÌNH HÀNH LÀ MÌNH GIẢI

Hữu hình hữu hoại,
hữu thức thì vô hoại

Hữu xạ tự nhiên hương

Khổ hành mới thành Bồ Tát
Khổ hạnh mới thành Bồ Tát

Không không gian, không thời gian,
không đếm xỉa, không suy tính lúc đó là nhẹ

Không tự gạt và không bị gạt,
sẽ không tự gạt và không bị gạt

Lấy điều chơn chánh về tự sửa
chơn tâm của mình mà thôi

LẤY SỰ THÔNG MINH MÀ LỢI DỤNG ĐẤNG TRỌN LÀNH

Luật trả vay, vay trả gớm lắm ở trong vũ trụ này

Lục tâm nó thông
thì tôi mới về chánh đạo,
lục tâm tôi bất thông
đâu có chánh đạo

Lường gạt mình mới là đại ngu

Lý đúng thì hành đúng, lý trật hành sai

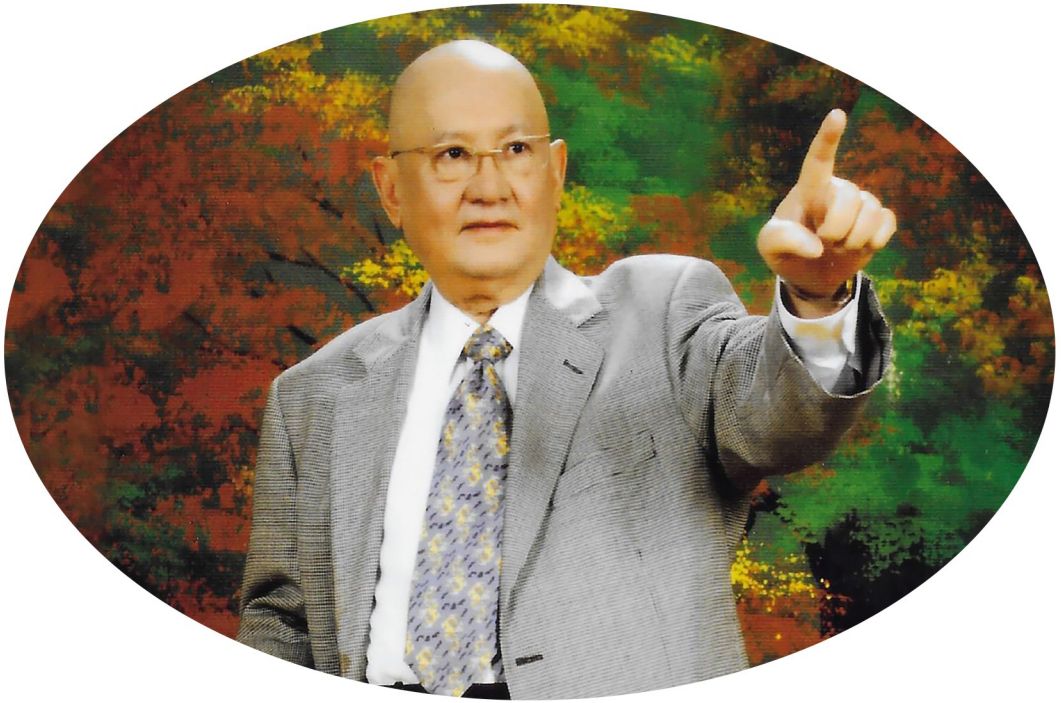

Mình chịu sửa mình, mình nhìn nhận tội lỗi

của chính mình là anh hùng

Mình đổ lỗi cho người khác mình là tiểu nhơn

MỘT NGƯỜI TU THÀNH CÔNG.
HƠN ĐI KIẾM MỘT TRIỆU NGƯỜI NÓI DÓC MÀ KHÔNG TU

Muốn còn sợ mất đó,

cái tâm nó càng ngày càng hẹp,

thấy trong cái không mà có,

cái tâm nó càng ngày càng mở rộng

Người đời ăn hiếp người tu,
là người ngu ăn hiếp người khôn

Người tu chê người này và khen người kia, người đó không phải chơn tu

Người tu phải trì kỳ chí

hành trì cứ đi tới mãi mãi

Nhắm mắt đời mở mắt đạo tui mới là người tu

Nhắm mắt đời rồi không mở mắt đạo là người ngu

NHÂN NÀO THÌ QUẢ NẤY

NHÂN TỐT THÌ QUẢ TỐT, NHÂN XẤU THÌ QUẢ XẤU

NHỮNG VÁCH TƯỜNG TỰ ÁI ĐÃ NGĂN CẢN MỨC TIẾN TÂM LINH

Niệm Phật là tạo cái nền tảng nhịn nhục

Nói sao làm vậy, hứa là phải hành cả một cuộc đời của mình rất quan trọng, hứa mà không hành không bao giờ phát triển

Phải đi học đạo, đạo mới thành, còn không đi học đạo không bao giờ đắc đạo

Phải giữ mình mà tu,
giữ pháp mà tiến

Phương pháp công phu đây trao tận tay, chơn lý trao tận tâm

Sau cái khổ là sướng, sau sự cực nhọc là sự bình thản của nội tâm

Sức mạnh của vũ trụ là từ bi

Ta là người người là ta,

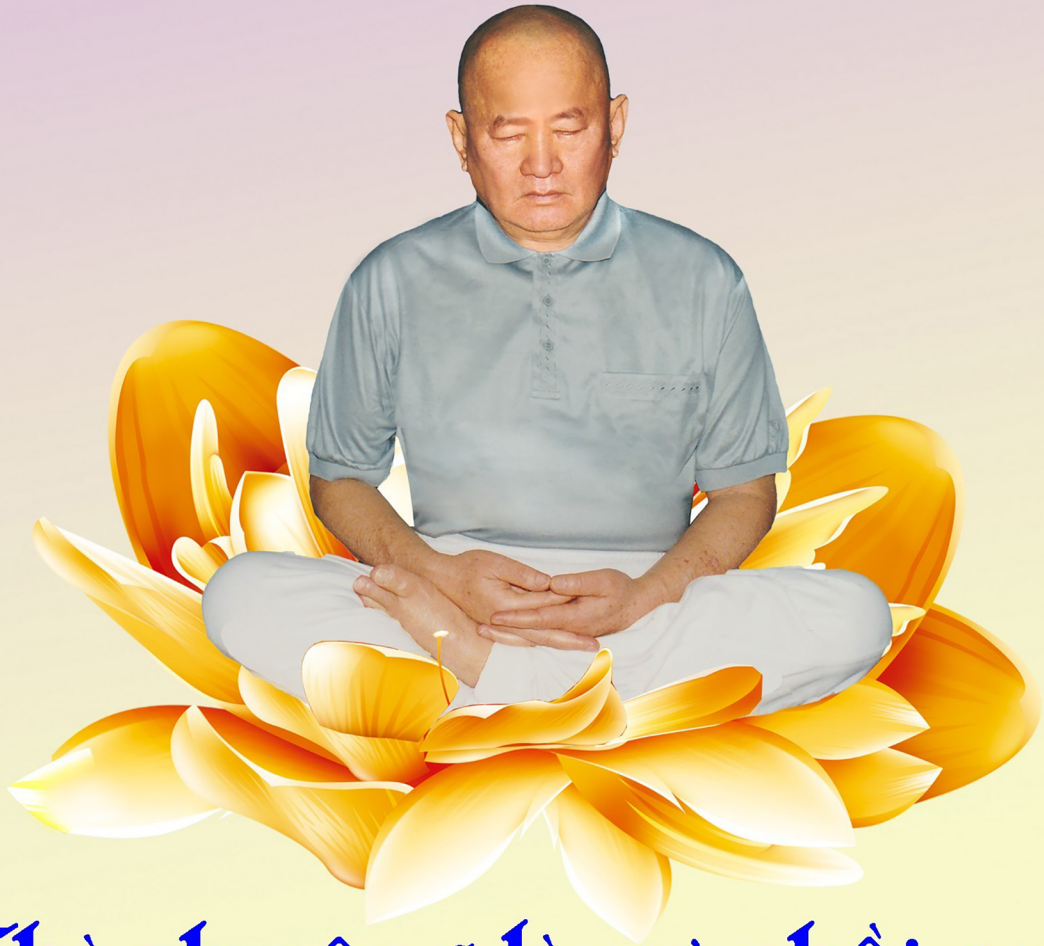
tất cả mọi người sẽ đồng tiến

như ta đã và đang tiến, đó là chơn chánh nhứt

Tạo thì dễ,
mà gỡ thì khó

Thân yên thì tâm ổn, tâm ổn mới học đạo

Thành công là sự nhồi quả,

sau sự nhồi quả mới có sự thành công

Thanh tịnh là cứu cánh và thanh tịnh là đời đời bất diệt

Thanh tịnh và sáng suốt là trong trắng,
mà thiếu thanh tịnh và sáng suốt tức là ô nhiễm

Thập thiện thập ác dĩ hòa bình mới biết được đạo

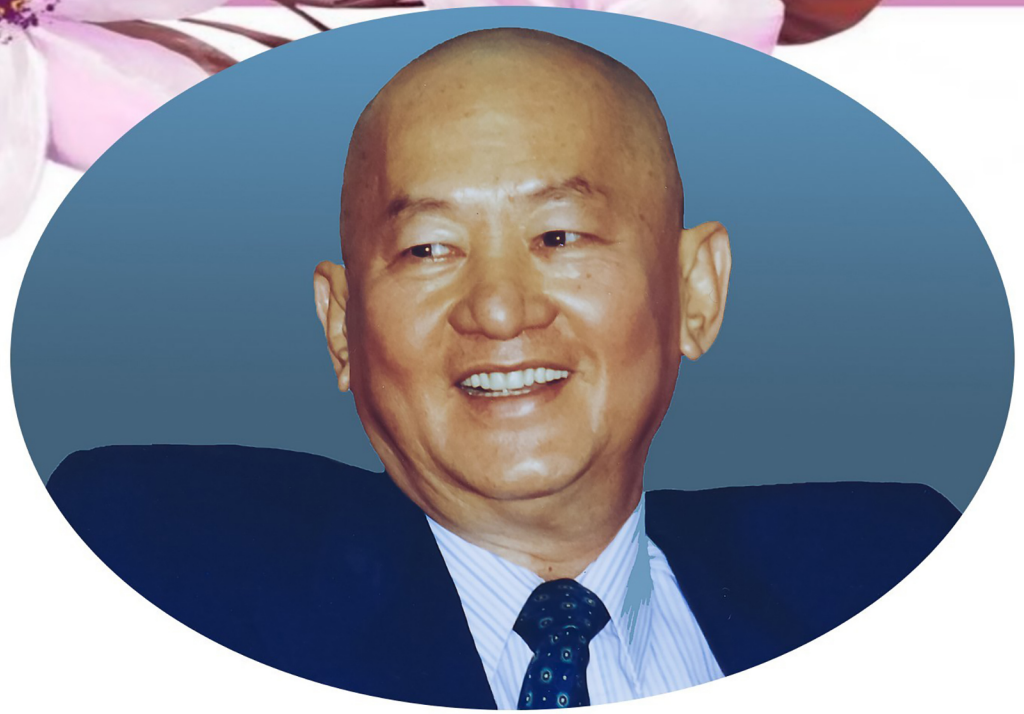

Thật thà với chính mình,
còn xảo trá với chính mình
là mình bị lường gạt
chứ không phải người khác lường gạt mình

Thế gian trong mê chấp,

Thiên đàng trong hòa ái tương thân

Thế gian vô nan sự, bá nhẫn thành kim thị thái hòa

THÊM THÙ BỚT BẠN LÀ NÓ NGU,
MÀ THÊM BẠN BỚT THÙ NÓ MỚI LÀ KHÔN

Thiền là bất khả luận bàn, hành để tới

Thiệt thòi mới có sáng suốt,
mà giành giựt
không còn sự sáng suốt

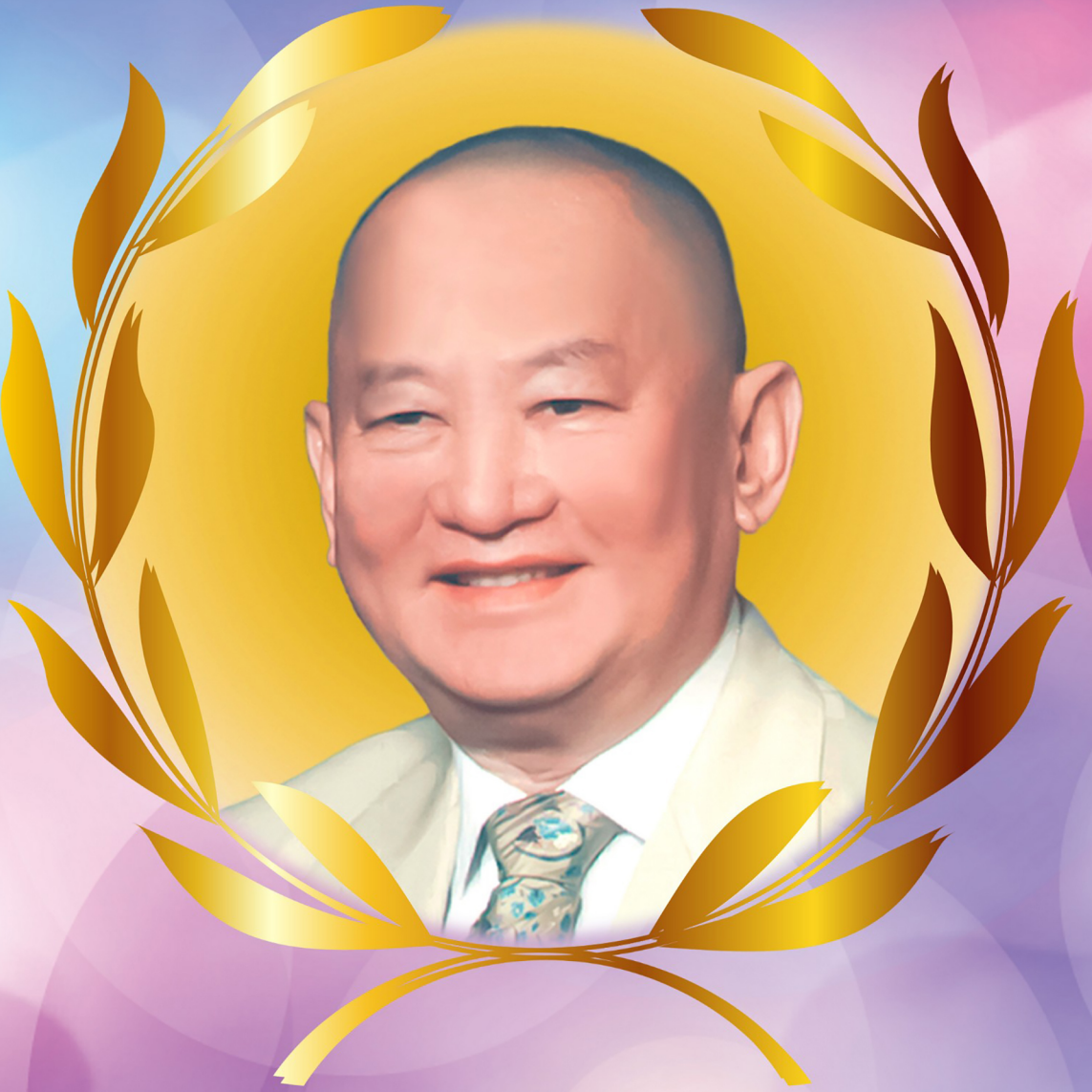

Thực hành mà đi tới, chứ không có lý luận mà ở lại

Tính toán tiền bạc giới hạn mức tiến, tâm thân không phát triển

TÔI TẦM ĐẠO CHỨ KHÔNG PHẢI ĐẠO TẦM TÔI

Trên đường tu chúng ta không nên thêm và không nên bớt

Trong cái động mà tìm ra cái tịnh
thì mới là thật sự bảo vệ cái tịnh,
Trong cái tịnh đi tìm động
trở nên bơ vơ cô đơn đau khổ

Tự gạt mình là một đại tội

Tự hành tự tiến để đóng góp cho quảng đại quần chúng

Tu mà tính ngày tính tháng là người đó hổng biết tu

Tu phải dứt khoát chủ kiến

Tu Vô Vi, làm một việc cho tất cả mọi việc

Vạn vật đồng nhứt thể

Không nên nghĩ chuyện quá khứ
và không đặt khởi điểm ở tương lai,
Giữ tâm không mới là sáng suốt

Lấy cái tâm không là ông Tiên tại thế

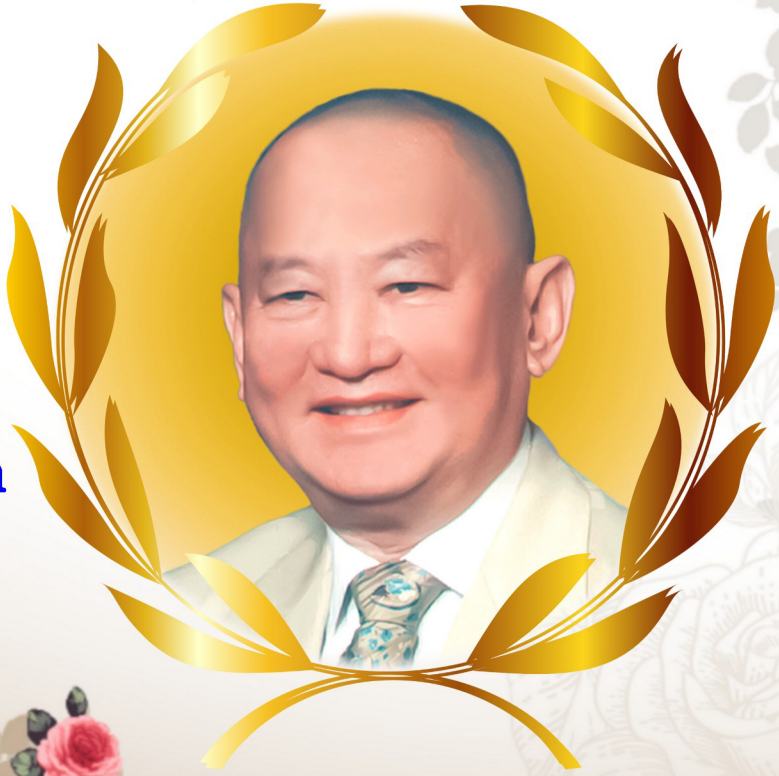

Ma nhứt trượng, Phật nhứt xích

Mình khai sáng "Phật nhứt trượng, ma nhứt xích" thì mình sẽ thấy sáng

Trời giúp ta,
ta giúp người,
của Thiên trả địa

Của Chiên trả địa rất rõ rệt

Vui buồn mê chấp,
chẳng về được đâu

Không làm cho người ta buồn vì tui

Chơn Ngôn Đức Thầy Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên 2024

Created by Elisenguyen